

September

Angelček

Štev. 1

Alozij Košmerlj:

Oj bodi hvaljeno, Srce preljubljeno!

Tisočdevetsto let je že preteklo, kar nas je dobri Jezus odrešil s svojo smrtjo na križu. V spomin na ta veliki dogodek obhajamo po vsem katoliškem svetu jubilejno ali sveto leto. Sveti oče v Rimu so tako ukazali, verni kristjani pa svetega očeta radi ubogamo. Zato hodimo letos od cerkve do cerkve, pojemo in molimo, se spovedujemo svojih grehov in pristopamo k svetemu obhajilu: vse zato, da si zaslužimo svetoletni odpustek, da se bo Jezusova milost razlila čez naše duše.

Posebna želja svetega očeta je ta, da bi se vsi verniki letos živo spominjali Jezusove neizmerne ljubezni, s katero se je žrtvoval za naše duše. Tudi v nedolžnih otroških srcih more letos odmevati hvaležna pesem: Oj bodi hvaljeno, Srce preljubljeno; naj jezik naš te hvali v ljubezni vekomaj!

Kako bi tudi mogli pozabiti, kaj je dobri Jezus za nas storil. Pojdimo v duhu na Kalvarijo. Jezus visi na križu. Roke in noge so mu prebodli z ostrimi žebli. Glavo so mu ovenčali s strašno trnjevo krono. Nje-

gova usta so vsa izsušena od pekoče žeje. Njegove oči so zalite s solzami. Ko izdihne svojo dušo, mu vojak še Srce prebode. Pa je pritekla iz Srca kri in voda, v znamenje, da je Jezus za naše duše dal zadnjo kapljo svoje krvi. Vse to je pretrpel dobri Jezus za naše odrešenje. In bi hotel za nas še enkrat in še stokrat trpeti in umreti, tako nas ima rad.

Ko je sveti Pavel gledal na križ, je bil ves presunjen od ljubezni. Hvaležno je klical: »Jezus me je ljubil in se je zame daroval.« Iz hvaležnosti pa je ves gorel za Jezusa. Neutrudljivo je oznanjal Jezusove nauke po širnem svetu, za Jezusa je pretrpel nepopisne muke, za Jezusa je tudi umrl. Nikoli ni mogel pozabiti, da je dobri Jezus še več storil zanj. Ljubil je Jezusa, ker je Jezus prej ljubil njega.

Tudi nedolžna otroška srca razumejo Jezusovo ljubezen. Pred par leti je umrl na Tirolskem petleten deček. Rudi mu je bilo ime. Jezusa je imel nad vse rad. Ko se je zjutraj zbudil, je bila njegova prva misel pri Jezusu. Kadar je šel z dobrimi starši na polje, jih je spraševal o Jezusu. Preden je zvečer zaspal, je še pred Jezusovo podobo pokleknil in molil. Z Jezusom na križu je čutil nepopisno usmiljenje. Bil je včasih z mamom pri svetem križevem potu, pa so mu solze tekale po licih, ko je slišal, koliko je ubogi Jezus pretrpel. Pred cerkvijo je bilo pokopališče, med grobovi pa je stal velik križ. Često se je mali Rudi ustavil pred tem križem in je gledal in gledal v Jezusa. In vedno bolj mu je bilo jasno, kakšne so bile Jezusove bolečine. Ta strašna trnjeva krona, ti debeli ostri žebli — ubogi, ubogi Jezus... Pa se je v duši malega Rudita nekaj posvetilo. Stekel je domov, poiskal je med očetovim orodjem velike klešče in hotel h križu nazaj. Tedaj ga je zagledala mama. »Kam pa, moj Rudi, z velikimi kleščami?« V Ruditovih očeh so se zasvetile solze. »K cerkvi grem, mama, da bom ubogemu Jezusu žeblje izdrl, s katerimi je pribit na križ.« Komaj ga je mama pregovorila, da je ostal doma. Povedala mu je, da je Jezus na križu iz lesa. Postavili so križ za spomin. V Ruditovem srcu pa sočutje z ubogim Jezusom ni prenehalo. Za Jezusa bi bil storil vse. Ker je bil mali Rudi tako priden, ga

je Jezus zgodaj vzel k sebi, kjer se zdaj v nebesih z Njim veseli.

Otroci! Tudi mi bomo radi mislili na dobrega Jezusa in na njegove velike bolečine. Radi bomo gledali na križ, ki nas spominja Jezusove bridke smrti. Kjerkoli bomo šli mimo križa, povsod se bomo ozrli v Jezusa, povsod ga bomo pozdravili in se mu zahvalili: Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

In ker je vsa Jezusova ljubezen prišla iz presvetega Jezusovega Srca, bomo to Srce posebno goreče ljubili in častili.

Marijini otroci morajo biti tudi otroci Jezusovega Srca!

Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do nas, vnemi naša srca z ljubeznijo do tebe!

Mirko Kunčič:

Majdko boli zob.

*Naši Majdki zob se maje
in boli jo, joj, tako,
da se joče in vzdihuje,
ko da smrt stoji pred njo.*

*»Boš kaj žalovala, mama,
kadar črni me možje
v beli krsti odnesejo
in v črn grobek položijo?«*

*Mamica pa nič ne reče,
samo tiho se smehlja.
V roko vzame nit — in zobek
Majdkin že na njej binglja.*

*Bolečine so pri kraju,
svet ni nič več črn in grd.
Spet je Majdica vesela —
kdo bi mislil že na smrt!*